

ка, А ми съ напи, а душа даде. *М. 15 а).* Чафки очи тога имъ копа'е, Вжлци мѣсо тога имъ ядо'е, Уще душа тѣ не дава'е. *ib. 55 p. 73.* Дури сестра му запали свѣща, Даде душа Боленя Дойчина. *ib. 88.* Тук' съ Неда убодила Овъ нейно-то клето сърце, И на место душа даде. *ib. 174.* Душа даде, а не вѣра. *ib. 78.* Там' и она до нег' падна, До нег' падна, душа даде. *ib. 97.* Како 'и види, начесъ душа даде. *ib. 192.* Гуга душа даде. *ib. 353.* Юванъ на место душа далъ, Стоянтъ ъ боленъ останалъ. *ib. 140.* На раце към примирати, на груди към душа дати. *Пс. 11—12 p. 178.* Стоян са люто разсърди Извади ножче черенче Че си Борянка прободи, Борянка душа даваше. *Д. 43, 59—62.* 2) выдыхаю воздухъ см. *подъ сл.* душа. 3) оживляю, одухотворяю: Душа ѣ дад'ве на мраморъ плоча, И го напран'е мъшко-но дете. *М. 67.* в)—думж—даю слово: Азъ щяхъ поискавъ да ми дадешъ думж, че—. *П. 30.* Съ божията помощъ той ще да издържи дадената дума на кральтъ. *З. 286.* и)—изанъ-дамъ позволеніе: Вжрго поиди на наша царица, Тая, Симонъ, изанъ ке ти да'нтъ. *М. 65.* Ясъ ке ходамъ во града Стамбола,—до Султанъ Мурата, Да го питамъ да ли даде изанъ, Да шетаятъ по наша-та земя, Да шетаеътъ царни-не Арапи. *ib. 143.* Съ *умолчаніемъ реченія* изанъ: Дай, тато, да го погрѣбемъ честно. *Тб. 87.* д)—надежда—подаю надежду: Азъ я оставихъ съ надежда, не малко надежда ѣ съ дали мон-тѣ думи. *Л. Д. 1875 p. 135.* е)—воля—позволяю: Дай ми воля Да ся жениж. *Д. 40, 10.* Азъ ѣ ладохъ воля, и тя зарѣчва, да ѣ съзидатъ единъ прѣкрасенъ палатъ. *Х. I, 91.* Съ *умолчаніемъ объекта* воля: На дѣца-та не даватъ да погляднѣтъ мѣсячинж-тж, зацо-то щяла да ги испіе. *Л. Д. 1872 p. 117.* Ни дава пили да фржкни. *Ч. 300.* ж)—вѣра—1) довѣряюсъ: Тѣзи варвары мыслятъ сега че немогатъ вече заанапредъ да дадѣтъ вѣра (*qui'ils ne peuvent plus se fier*) нито на обѣщаніята, нито на клетвытѣ ни. *Т. 144.* 2) измѣняю вѣрѣ: „Дай си вѣра, милна шерко, Ке загинишъ уще млада.“—„Душа даде, а не вѣра.“ *М. 78.* Ой тевничарѣе, ключарѣе! Дъветъ години какъ лежемъ, И поще дъветъ да лежемъ,—Пакъ си вѣра-на не давамъ Вѣра-на и Христьянску-пу. *Ч. 321. Ср.* предавамъ з)—снаж-тж си (*о женицинтъ*)—допускаю до ложа, предаюсъ: Ковавам ти врана коня На юнашка вересия, Ако даваш твой-та снага Твой-та снага, ти при мой' та. *Д. 40, 78—81.* и)—сърдце—ободрю: Плиній го утѣшилъ и му далъ сърдце. *Л. Д. 1874 p. 116.*—си сърдце мужаюсъ: Той облѣга си на Бога та си дава сърдце и трѣпи. *Л. Д. 1872 p. 95.* Р. първомъ го понастани, и си мжчи да му даде сърдце. *РА. 131.* Азъ давахъ си сърдце съ надѣжда, че може нѣкакъ да ся вразумять. *Х. I, 52.* и)—глава—жертвую жизнью: Турци турски зборве'е Маса